

SUSRET

ČASOPIS ZA PROMICANJE REDOVNIČKOG ŽIVOTA | BROJ 2 | GODINA 1. | 2013.

CIJENA:
10 KN
BIH 2 KM

**Duhovni
POZIV na
prvi pogled**

**Elvir
Tabaković:**

Od poznatog
fotografa do
ulaska
u samostan

**nadbiskup
Želimir Puljić**

**Mladi vole žive
i autentične
primjere**

02 | 2013

Sadržaj

28

SUSRET

Potraži nas na Internetu:
www.susret.net
Piši nam: urednistvo@susret.net

37

12

- 5** **Uvodnik**
- 6** **Pitanja i odgovori o pozivu**
- 8** **Intervju sa zadarskim nadbiskupom mons. Želimirom Puljićem**
- 12** **Svjedočanstvo:** Od poznatog fotografa do ulaska u samostan
- 18** **Tko su časna braća?**
- 22** **Moltva za vlastiti poziv**

- 24** **Ljetni kamp “Susret“ na otoku Cresu**
- 27** **Poznavati Krista**
- 28** **Edita Majić:** Susret s Bogom u samostanu (II. dio)
- 34** **Kad se časna našminka**
- 37** **Svjedočanstvo:** Duhovni poziv na prvi pogled
- 39** **Sv. Ivan Maria Vianney i odlučna volja**

- 40** **Katolički svećenik:** Zašto je celibat pravi izbor za mene?
- 43** **Htio si dati, a dobio si**
- 44** **Red sv. Pavla prvog pustinjaka – pavlini**
- 48** **Kako instalirati ljubav**
- 50** **Vicevi**
- 51** **Zanimljivosti**

8

Postani nam prijatelj na Facebooku:
Susret Zovem te

SUSRET

IZDAVAČ: HKVRPP (Hrvatska konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica)

ODGOVORNI UREDNIK:

o. Antonio-Mario Čirko

GLAVNI UREDNIK: o. Vinko Mamić

UREDNIŠTVO: o. Vinko Mamić, o. Antonio-Mario Čirko, s. Ana Begić, s. Slavica Tubak

SURADNICI u ovom broju:

s. Antonela Rašić, o. Dražen-Marija Vargašević, s. Ana Begić, p. Marko Glogović, s. Slavica Tubak, s. Damjana Barbarić, Antonija Zidarić
strip: Radovan Kunić

LEKTURA I KOREKTURA: Ivan Blažević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE: Zrinka Zidarić

FOTO: shutterstock.com, Susret

kontakt: e-mail: uredništvo@susret.net, www.susret.net, Facebook: Susret Zovem te

Uredništvo ne snosi odgovornost za nenaručene materijale (tekstovi, fotografije, pisma... u bilo kojem obliku) i ne smatra se dužnim vraćati ih pošiljateljima.

Časopis izlazi dva puta godišnje.

Poštovani čitatelji i čitateljice!

Sposebnom radošću uređili smo ovaj drugi broj časopisa Susret. Naša je radost ponajprije uzrokovana dobrim prijemom našeg prvijenca, kao i velikim interesom i već primljenim narudžbama za ovo izdanje. Nadamo se da ćemo opravdati vaša očekivanja.

Sadržaj ovog broja jasno upućuje na to da Susret nije naziv samo za ovaj časopis, već za čitav jedan projekt koji ima za cilj promicanje redovničkog života. Tako, osnovana je mrežna stranica Susret, Facebook stranica Susret: zovem te, izdan je dokumentarni DVD Susret i napokon osnovan je ljetni kamp za mlade u Cresu pod istim nazivom Susret.

Mrežna stranica je tek osnovana, i na njoj želimo pratiti sva važnija zbivanja na području promicanja redovničkog života. Posebnu pozornost posvetili smo onima koji žele imati izravne kontakte s redovnicima i re-

dovnicama, omogućivši im da nam se obrate sa svojim pitanjima. Facebook stranica je već duže vrijeme mjesto susreta mladih i redovništva. Krug prijatelja se sve više širi. Film želi predstaviti redovništvo danas. Opisuje redovništvo kroz četiri osobne životne priče. Svoja svjedočanstva iznijele su dvije redovnice i dva redovnika. Oni govore o tome kako su odrasli u ovom i ovakvom svijetu, ne razlikujući se ni po čemu posebno od većine svojih vršnjaka, i kako su u jednom trenutku odlučili ostaviti sve. Govore o tome kako su došli do tako radikalne odluke i o načinu na koji su se susreli s redovništvom kao svojim životnim odabirom. Četiri su to vrlo različite životne pripovijesti, kojima je samo jedna stvar zajednička, a to je oduševljenje za osobu Isusa Krista. Ostalo ćete vidjeti u filmu. Ljetni kamp Susret na Cresu ima svoje posebno mjesto u cijelom projektu. U njemu se mladi ne susreću virtualno,

nego zajedno provode vrijeme u druženju, pjesmi, molitvi i drugim aktivnostima. Svi koji su bili htjeli bi se vratiti, pa razmišljamo o tome da, uz ovaj u Cresu, osnujemo još jedan takav kamp u nekom od naših samostana na Jadranu. Dio onoga što se događalo u Cresu donosimo u podužoj reportaži. Od srca zahvaljujemo mons. Želimiru Puljiću, zadarskom nadbiskupu i predsjedniku Hrvatske biskupske konferencije na intervjuu i lijepom svjedočanstvu. To nam je svjedočanstvo pružilo, da se poslužimo njegovim riječima, i poticaj i primjer. Zahvalni smo i svim drugim sugovornicima i suradnicima koji su nam omogućili objavljivanje ovog novog izdanja.

U ime Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica i u ime uredništva ovog lista, srdačno vas pozdravljam!

O. Vinko Mamić, predsjednik HKVRPP-a

Pitanja i odgovori O POZIVU

Neka pitanja kad
netko barem malo
osjeti Božji poziv

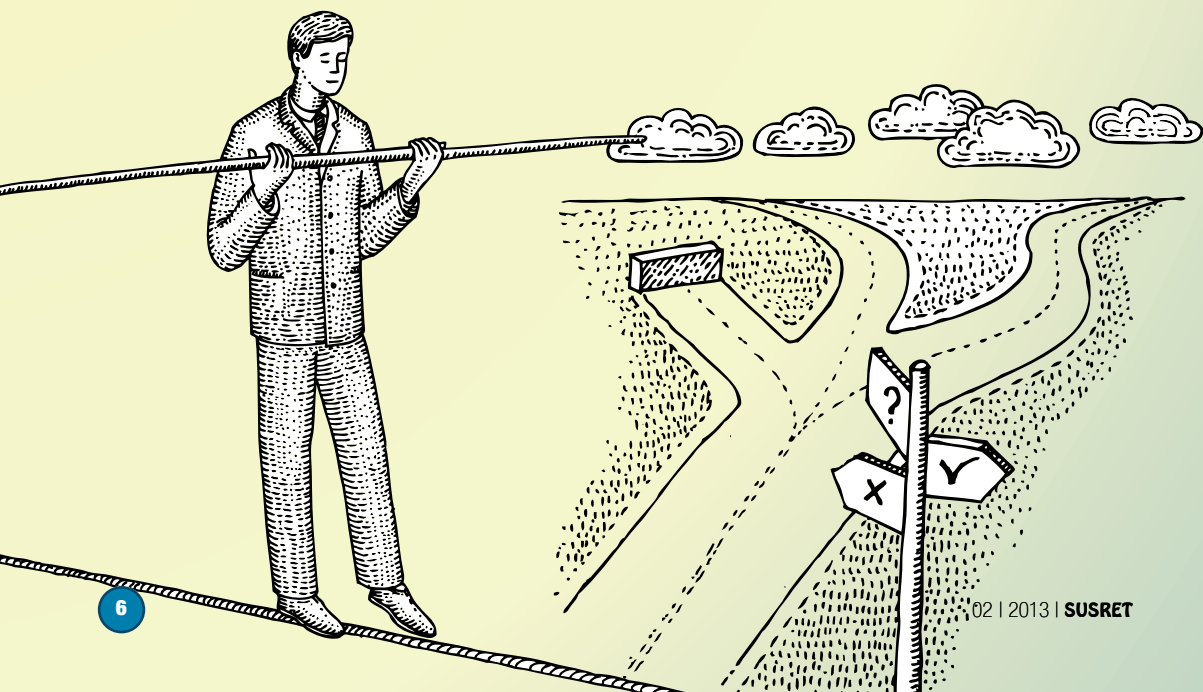
1. Kako mogu
biti siguran/sigu-
rna u to da me
Bog poziva?

2. Budući da su
mnoge mogućnosti za
ostvarenje toga poziva,
pitanje je gdje je naj-
bolje za mene?

3. Jesam li za
dijecezanskog
svećenika?

4. Jesam li
za redovnika/
redovnicu?

5. Jesam li za
samostanski
život?

Odgovori

Budući da postoji različitost zajednica i poslanja, to nekoga može prestrašiti i izazvati bojazan suočavanja s mnogim mogućnostima. Donosimo neke napomene koje mogu pomoći u takvoj situaciji.

1. Obnovi svoju vjeru u Božju providnost. Bog te poziva, on će učiniti sve da upознаš zajednicu u koju te poziva.

2. Vjerujući Bogu, nije potrebno istraživati svaku mogućnost, svaku biskupiju, redovničku zajednicu, svaku odgojnu ustanovu.

3. Ono što ovisi o tebi nije poziv — nego odgovor.

4. Ako si u mogućnosti, pronađi duhovnog voditelja.

5. Dobro je razgovarati s onima koji su ti bliski.

6. Tvoj interes je samo jedan dio poziva. Drugi dio poziva je interes zajednice za tebe.

7. Uvijek postoji element rizika u nasljedovanju poziva. Rijetko ćeš biti 100% siguran/sigurna da te Bog poziva, ali bi trebao/trebala biti 100% siguran/sigurna da to želiš pokušati ostvariti.

Praktični koraci

1. Posjeti mjesta koja te zanimaju.

2. Provedi malo vremena s onima čiji te način života zanima.

3. Vidi postoji li nekakav *klik*, ako se osjećaš kao kod kuće.

8. Primaj redovito sakramente (ispovijed i pričest).

6. Počni razmišljati kako bi mogao/mogla pomoći drugima.

5. Prestani razmišljati o sebi.

4. Razgovaraj s njihovim odgojiteljem.

7. Moli redovito.

9. Pronađi osobnog duhovnog voditelja.

10. Ne brini se ako si malo prestrašen/prestrašena, to je normalno.

12. Ne zaboravi, nisi sam/sama u ovome. Mnogo ih je već prošlo kroz ono što ti sada prolaziš i mnogi su ti spremni pomoći u tvojoj odluci.

11. Ne brini se što bi prijatelji možda mogli misliti o tebi. Ovo je između tebe i Krista.

Mnogi vjernici, koje ti ne poznaješ i koji tebe ne poznaju, mole za tebe.

Mladi vole žive i autentične primjere

Razgovor vodio: SUSRET

Intervju sa zadarskim nadbiskupom mons. Želimirom Puljićem, predsjednikom Hrvatske biskupske konferencije

Oče nadbiskupe, možete li nam za početak nešto reći o svojoj mladosti i o tome kako ste iskusili duhovni poziv?

— Vraćate me svojim pitanjem u davnu prošlost, pola stoljeća unatrag. Ona ipak ne blijedi. Dapače, i danas me nosi i ispunja zadovoljstvom da nisam pogriješio kad sam krenuo ovim putem. Zapravo, još od djetinjstva, kad sam se počeo vrtjeti oko župne kuće i crkve, te ministrirati kod oltara, sebe sam vidio u ulozi svećenika. Tako se rodila želja koju sam onda nakon osmog razreda u Požegi ostvario kad sam se prijavio biskupu, a on me primio i poslao u sjemenište u Dubrovnik.

Kako su Vaš poziv doživjeli Vaša obitelj, prijatelji i okolina?

— Moja je želja naišla na dobar prijem i kod roditelja i kod drugih. Meni se činilo kako je to normalno, a i drugi su to tako doživljavali i pokazivali. Boravak u sjemeništu u Dubrovniku ostao mi je u lijepom sjećanju. Nakon četverogodišnjeg školovanja i mature pošao sam u Split, gdje sam studirao teologiju tri godine, a onda su me poslali u Rim. U međuvremenu sam bio godinu dana u vojsci. U Rimu sam osim teologije studirao i psihologiju, koju sam doktorirao. Sve u svemu bilo je to lijepo vrijeme rada i studija kad sam osjećao kako me prate i moji kod kuće, a i crkveni poglavari koji su me poslali na studij. U srcu nosim veliku zahvalnost prema svima.

Dugo ste bili odgajatelj, bliski mladićima na putu ostvarenja Božje volje kroz dar svećeništva. Što nam možete reći o prepoznavanju poziva te važnosti molitve i sakramenata u tome?

— Nakon povratka sa studija iz Rima poslan sam za odgojitelja na bogosloviju u Sarajevu. Naći se s mladima koji su u rastu, puni želje i elana da nešto čine uvijek je izazovno i poticajno. Kako nisam bio puno stariji od studenata, trudio sam se biti blizu. Upravo zbog te vremenske blizine

mogao sam lakše razumjeti tu mladost. Nastojao sam im biti blizu, diskutirati i razgovarati s njima. Pa i o nevezanim temama i problemima. I drago mi ih je danas sresti i prisjetiti se tih »mladih dana«. Nastojao sam živjeti radosno svoj svećenički poziv koji, jasno, ne može »preživjeti« ako ga ne prati osobna molitva i sakramentalni život.

Kakve se zapreke najčešće pojavljuju onima koji hoće odgovoriti na Božji poziv i kako ih nadići?

— Za duhovni poziv odlučujuće je okruženje. Posebice je važno da bude normalno, zdravo duhovno ozračje. A zapreke o kojima govorite mogu biti i vanjske i unutarnje. S vanjskima je lakše hrvati se nego s onim iznutra. U tom vidu je dobro kad je okruženje blagonaklono i spremno pomoći i razumjeti. Tu su prvi pozvani roditelji, braća, rodbina. Kad oni znaju osjetiti što treba reći i pitati, i djetetu je lakše verbalizirati svoje nade, tjeskobe i pitanja. Ono je onda kadro otvoriti svoju dušu i povjeriti se. Kad takve atmosfere nema, ono biva uplašeno i povlači se u svoj svijet. S nadom i željom da će se pojaviti netko komu će moći otvoreno i jasno reći što želi i planira, čega se boji i što ga muči. Zato se i veli da odgoj nije zanat, nego umijeće koje prate ljudske kvalitete razumijevanja, ljubavi, pažnje i tolerancije.

Mi mladi volimo jake primjere. Poznajete li možda nekog suvremenog svetca/ sveticu koji mladima mogu biti uzor, a da su im bliski po dobi?

— Stara je poslovice da riječi potiču, a primjeri privlače. Nikakvo čudo što mladi vole žive i autentične primjere. Nije važno jesu li im blizu po dobi. Važno je da žive ono što govore, da su iskreni, autentični, da ne izmišljaju. I

**Nastojao sam
živjeti radosno
svoj svećenički
poziv, koji
ne može
»preživjeti«
ako ga ne prati
osobna molitva
i sakramentalni
život**

da su zahtjevni prema sebi i prema drugima. Reći ćete: pa gdje naći takvog pojedinca. Ne treba ići u davna vremena. Bili smo suvremenici jednoga takvog pojedinca za kojim su, što se u žargonu veli, »mladi trčali ko ljudi«. A nije bio ni pjevač ni sportaš ni neka zvijezda s ekrana. Bio je samo običan prijatelj mladih. Zvao se Karol Wojtyła, a po zvanju

Stara je poslovice da riječi potiču, a primjeri privlače. Mladi vole žive i autentične primjere. Nije važno jesu li im blizu po dobi. Važno je da žive ono što govore, da su iskreni, autentični, da ne izmišljaju

i profesiji bio je Papa sveopće Crkve. Uzora, dakle, ima. Valja samo otvoriti oči i vidjeti gdje su.

Preuzvišeni, kako Vi doživljavate svećeništvo, njegovu zahtjevnost i ljepotu, ono što je svećenik pozvan biti po Božjem srcu? Posebno nas zanima kakvo Vam je osobno iskustvo biti svećenikom?!

— Možda je o svećeništvu najsadržajnije definiciju izrekao sv. Ivan Marija Vianney kad je zapisao da je »svećeništvo ljubav Isusova srca«. U srcu svećenikova poziva je ljubav. A ljubav se ne može tako lako opisati. Nju se može živjeti i doživjeti. Lakše je, naime, reći što ljubav nije nego što ona jest. Za apostola Pavla ona je sve. I kad nje nema, ništa nam ne koristi. »Ona je velikodušna, dobro-

stiva, ne zavidi«, piše Pavao svojim Korinćanima cijelo jedno poglavlje na tu temu. Uspoređujući pak vjeru, ufanje i ljubav, on zaključuje da je među njima najveća ljubav. Zbog toga se svećenik, koji djeluje u ime Kristovo, samo u blizini Božanskoga Srca u kojem se rodilo njegovo svećeništvo može osjećati »kod kuće«. Gledajući pak na vlastito iskustvo svećeništva, zahvaljujem Bogu za osjećaj zadovoljstva koji me ispunja i prati. A to nije ni moja vrlina ni osobna zasluga. To je Božja milost i njegov dar. Bože, podrži i blagoslovi.

Kako vidite današnje izazove za svećenika: u pastoralu, u društvenim okolnostima, u stilu njegova života i ponašanja, pa i u njegovu odijevanju?

— Izazovi s kojima se današnji svećenici susreću i u pastoralu i u društvenim okolnostima doista su brojni i zahtjevni. I nije lako uvijek ih uočiti i prepoznati. A pogotovo nije lako hrvati se i nositi se s njima. No ohrabreni vjerom i milošću koju Gospodin u izobilju dijeli svima koji se njegovima priznaju, svaki svećenik s Pavlom ponavlja: »Sve mogu u onome koji me jača.« Svjestan činjenice da je njegovo zvanje »znak i poruka«, svećenik se mora lijepo i primjereno odijevati i ponašati te se truditi stilom života biti na poticaj drugima, a nikada na sablazan. ■

„Susret: Darivanje Boga čovjeku“

– dokumentarni film

Ovim filmom želi se potaknuti mlade na promišljanje o duhovnom pozivu, odnosno pomoći onima koji su u duhovnim traženjima. Film se sastoji od svjedočanstava dviju redovnica i dvaju redovnika, koji iznose svoja iskustva u traženju i nalaženju svog životnog poziva. Dokumentarac je dio zajedničkog projekta HKVRPP-a i KVRPP-a BiH za promicanje duhovnih zvanja.

Redatelj: Robert Knjaz

Scenarij: o. Antonio-Mario Ćirko; Robert Knjaz

Idejni projekt: s. Ana Begić; o. Antonio-Mario Ćirko

Produkcija: Hrvatska konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica

Film je moguće kupiti u katoličkim knjižarama ili naručiti putem e-maila urednistvo@susret.net po cijeni od 20 kn (plus poštarina)

Sveti Augustin je izrekao poznatu misao: »Za sebe si nas stvorio, Bože, i nemirno je naše srce dok se ne smiri u tebi.« Svatko od nas ima svoju životnu povijest, svoja lutanja i traženja. No jednom kada pronađemo smisao života i svoj poziv, sve počinjemo gledati drukčijim očima. Sve one stvari koje su nas možda prije ispunjale pokazuju se kao lažni sjaj koji nas je odvlačilo od prave sreće — od Boga. Slijedi svjedočanstvo jednoga mladića koji je po mjerilima svijeta imao sve, ali je sve ostavio jer je spoznao bogatstvo Božje privlačnosti.

Razgovor vodio: **SUSRET**

ELVIR TABAKOVIĆ:

Od poznatog fotografa do ulaska u samostan

Elvire, ti si već u medijima davao svoje svjedočanstvo obraćenja i odluke da stupiš u samostan. Možeš li se ukratko predstaviti našim čitateljima koji možda još nisu čuli za tebe.

— U svojoj 12. godini prestao sam vjerovati u Boga i općenito u postojanje nadnaravne (duhovne) stvarnosti. Nakon završene gimnazije u Osijeku upisao sam studij filmskog snimanja na akademiji u Zagrebu. Usporedno sam radio kao fotoreporter te prirodno posla svakodnevno bio u izravnom doticaju s javnim osobama kroz aktualna društvena, politička i sportska događanja.

Nekoliko godina kasnije napustio sam studij i počeo raditi za časopis Auto klub, gdje mi je osnovna zadaća bila voziti i fotografirati najnovije automobile. To osim standardnih testova podrazumijeva i putopise te izvještavanje s raznih utrka, autosajmova i svjetskih prezentacija. To je bio moj posao iz snova. Okružen širokim krugom prijatelja i poznanika, u slobodno sam se vrijeme bavio ekstremnim sportovima — skejtanjem, bordanjem i kajtsurfanjem. Vremenski i sadržajno, moj život je bio ispunjen do maksimuma. Moje srce pak, kao i

srce svakoga čovjeka, bilo je prazno i čeznulo je za ljubavlju. Dragi Bog je tada učinio veliki zahvat koji je rezultirao obraćenjem, darom vjere, potpunijom spoznajom stvarnosti, velikoj zahvalnosti za sve milosne darove koje sam primio te potpunim predanjem Božjoj volji i planu koji nam je svima od vječnosti pripremio. Sada imam 27 godina i redovnički sam kandidat kod augustinskih kanonika od Windesheima u mjestu Paring u Njemačkoj. I iznenadio me interes medija s obzirom na to da sam primjerice za izložbe morao pisati dopise

Nešto mi je nedostajalo, ali nisam znao što. Ubijala me ta prolaznost i spoznaja da sve što činim ima ograničen vijek trajanja te da uvijek iznova moram započinjati nove avanture kako bih postigao zanos, sreću i uzbuđenje

i tražiti »veze« kod kolega u redakciji, a sada su se svi javljali samoinicijativno. Iskreno, ne znam što ih je toliko zainteresiralo. Čak sam pomalo sumnjao da bi svjedočanstvo moglo biti iskrivljeno ili nepotpuno, ali moram priznati da su svi u izvještavanju bili iznimno korektni. Meni osobno promocija više nije potrebna, tako da sam shvatio da je Gospodin taj koji se preko tih svjedočanstava htio proslaviti, a u svakom slučaju jedino njemu sva slava i pripada.

Kao što si spomenuo, prije ulaska u samostan živio si načinom života na kojemu bi ti neki sigurno zavidjeli: putovanja po čitavome svijetu, stjecanje društvenoga statusa, zabave, razne sportske aktivnosti, vozio si najbolje automobile. Je li te to sve činilo sretnim? Jesi li prije susreta s Bogom osjećao da ti nešto nedostaje?

— Nešto mi jest nedostajalo, ali nisam znao što. Ubijala me ta prolaznost i spoznaja da sve što činim ima ograničen vijek trajanja te da uvijek iznova moram

započinjati nove avanture kako bih postigao zanos, sreću i uzbuđenje. Bila je to potraga za potpunim ispunjenjem, a ta čežnja nam je svima ugrađena u srce. Budući da je potpuno ispunjenje moguće pronaći jedino i isključivo u Bogu, našem Stvoritelju, uzaludno sam ga tražio na krivim mjestima i dobivao samo prolazno veselje koje je s vremenom bivalo sve slabije. Shvatio sam da je taj proces započeo još godinama prije obraćenja i manifestirao se sve jačim doživljajem ispraznosti u svemu što nam svijet prikazuje kao vrhunac života — avanture, provodi i blještavilo. Naravno, to se nije događalo samo od sebe, nego kao plod zagovorne molitve moje majke Danice, Mije Barade i svih onih koji se mole za mene, ali i svih onih koji mole općenito za redovnička i svećenička zvanja u Crkvi. Time želim sve koji mole za duhovna zvanja ohrabriti i potaknuti na još predaniju molitvu.

Sjećaš li se toga milosnoga trenutka kada si u svome srcu prepoznao što je prava istina?

— Iskreno rečeno, mislim da sam cijeli život duboko u srcu znao što je istina, ali sam razumom odbijao to priznati jer se nisam htio odreći nekih grijeha. Tako sam živio život temeljen na laži, ali kad sam se suočio s

istinom, cijela koncepcija se urušila. Dakle, prije obraćenja vjerovao sam kako je cijeli duhovni svijet fantazija koju su ljudi izmislili zbog straha od smrti ili nemogućnosti objašnjavanja prirodnih fenomena. Uspoređujem se s nevjernim Tomom kad sam tijekom molitve oslobođenja doživio da kroz jednu osobu zli duhovi reagiraju na zaziv imena Isusa Krista. Tada sam shvatio da je ime Isusovo zaista nad svakim imenom te da duhovni (nevidljivi) svijet zaista postoji! Unatoč toj živoj spoznaji, zbog vlastite slabosti trebalo mi je godinu dana da napokon kažem: "Gospodin moj i Bog moj!" te prihvatim dar vjere i slobodnom se voljom odlučim na potpuno predanje Gospodinu. Tome su doprinijele Gospine poruke iz Međugorja i Mijo Barada, laik koji vrlo intenzivno koristi darove Duha Svetoga u izgradnji Crkve.

Kada si točno osjetio da te Bog zove u redovništvo? Jesi li se bojao odgovoriti ili si odvažno krenuo u samostan?

— Nakon obraćenja i potpunog predanja Božjoj volji svakodnevno sam molio Boga da mi objavi koju je točno službu pripremio za mene. Nimalo slučajno, baš u tjednu molitve za duhovna zvanja i na spomendan bl. Ozane Kotorške (27. travnja 2012.), na svetoj

misi kojoj je prethodila sveta ispovijed, Bog mi je u Duhu objavio svećenički poziv. U tim trenucima sve je došlo na svoje mjesto; toliki detalji iz života tada su dobili svoj puni smisao. Počevši od toga da sam kao dječak govorio da želim biti svećenik, pa sve do činjenice da se nisam mogao trajno vezati ni uz jednu djevojku. Shvatio sam da me dragi Bog stvorio upravo kako bih bio njegov svećenik. I nije tu bilo nikakve euforije. Samo duboki mir koji jedino Bog daje. Dopustite mi da još jednom pružim podršku svima koji se mole: isplati se moliti Boga za duhovna zvanja!

Unatoč milosti koje si primio, postoje li i trenuci kriza i preispitivanja?

— Napasti su neizbježne tijekom hodočašća u ovome životu. Stoga moramo bdjeti i moliti da ne padnemo u napast. Kod mene u ovom kratkom razdoblju nije bilo preispitivanja samoga poziva jer je Božja objava bila iznimno jasna, ali razne zamke neprestano se pojavljuju. Njih doživljavam kao priliku za učvršćenje donesene odluke o vršenju Božje volje i Bog mi zaista umnaža vjeru nakon svake dobivene bitke. Iz vlastitog iskustva uviđam da Bog

sve okreće na dobro onima koji ga ljube, pa tako i svaku napast.

Što tebi znači molitva?

— Molitva je uvijek razgovor s Bogom. Mi se Bogu obraćamo govorom ili pjesmom, a Bog nam po Duhu Svetome odgovara u tišini srca ili kroz svoju Riječ u Svetome pismu. Molitvom izražavamo svoju ljubav i zahvalnost, iznova potvrđujemo potpuno predanje Gospodinu te istome ozdravljenje i oslobođenje, ali i vremenita dobra. Jako mi se sviđa izreka: “Kad je Bog na prvome mjestu, sve ostalo je na svome mjestu!” Tako i mi svojim molitvenim životom trebamo pokazati da nam je dragi Bog zaista na prvome mjestu.

Nakon obraćenja i potpunog predanja Božjoj volji svakodnevno sam molio Boga da mi objavi koju je točno službu pripremio za mene

Živiš u redovničkoj zajednici. Koliko je ona važna za redovnički život?

— Bog nas je sve stvorio da živimo u zajednici. Iako nam zbog ograničenosti našeg razuma to nije potpuno shvatljivo, i sam Bog je zajednica u Presvetome Trojstvu, a na nebu su s Bogom u ljubavi potpuno sjedinjeni svi sveci i anđeli Božji. U ovome zemaljskome životu primarna zajednica je obitelj: muž i žena

Odlazak u samostan ne smije biti bijeg od stvarnosti, ali i neodlazak u samostan ne smije biti bijeg od Božjeg poziva

koji žele u suradnji s Bogom stvoriti novi život. Redovnici svojim životom u celibatu daju svjedočanstvo za vječni život te se svjesno odriču zasnivanja nove obitelji kako bi sve svoje vrijeme i energiju poklonili Božjoj službi. Različite su službe, pa su tako i različite redovničke zajednice. Regularni kanonici najstariji su svećenički red u Katoličkoj crkvi čiji korijeni sežu gotovo do apostola. Konkretnu definiciju dobili smo kroz pravilo svetoga Augustina koji je kao biskup živio sa svećenicima. Taj zajednički život meni je osobno važan radi međusobnog podučavanja, podrške, druženja i zajedničke molitve. Isto tako, proživljavanjem raznih međuljudskih situacija imamo priliku biti sveti, praštati, ljubiti.

Što bi savjetovao onima koji razmišljaju o duhovnom pozivu, a još su neodlučni da se odazovu?

— Za mene duhovni poziv nije nešto na što se mi odlučujemo sami od sebe, vođeni vlastitim predodžbama i planovima; to nije samo jedna od mogućih karijera, nego doslovno poziv koji iz Božjih usta izlazi i koji nam je od vječnosti pripremljen. Odlazak u samostan ne smije biti bijeg od stvarnosti, ali i neodlazak u samostan

ne smije biti bijeg od Božjeg poziva. Stoga je ključno u prvoj liniji osobno obraćenje u kojem ćemo se slobodno i čvrsto opredijeliti za Božju volju — kakva god ona bila — a onda po spoznaji Božje volje s ljubavlju i bezgraničnim pouzdanjem, puni nade napraviti korak vjere. Jer nama se često pogrešni putovi čine ispravnima, a jedino Bog zna što je najbolje. Pitajte Boga i uputit će vas. Nemojte moliti Boga da bude po vašoj volji, nego ponizno i ustrajno molite da spoznate njegovu volju. ■

JESTE LI ZNALI

Tko su časna braća?

prema tekstu fra Jure Šimića

Možda ste koji put vidjeli neke redovnike koji nikada ne slave svetu misu, nikada ne ispovijedaju... No možda ste ih vidjeli da su unatoč tomu uvijek nasmijani, susretljivi, radosni i sretni. Tko su ti ljudi? Što rade ako nisu svećenici? U ovome članku naći ćete odgovore na ta pitanja.

Kada se govori o redovnicima, često se zaboravlja da među njima ima ne samo svećenika, nego i onih koji to nisu. Svi redovnici polažu doživotne zavjete čistoće, siromaštva i poslušnosti. Potom neki bivaju

zaređeni za svećenike, a neki se odlučuju živjeti kao časna braća. Još ih se obično zove braća laici ili braća pomoćnici ili braća nesvećenici. Ovisno o karakteru zajednice, časna braća u njoj, ali i izvan nje, mogu vršiti niz različitih i

dragocjenih službi, upravo nužnih za normalno funkcioniranje samostana, sudjelujući tako u poslanju zajednice, naviještanju evanđelja i njegova svjedočenja u svakodnevnom životu, često u jednostavnim i neznatnim poslovima. U redovničkoj zajednici svećenici i časna braća jednako su vrijedni. Važno je istaknuti da između jednih (svećenika) i drugih (časne braće) nema bitne razlike (izuzevši one koje proi- zlaze iz različitosti poslanja za svećenike i časnu braću u zajednici) jer se međusobno povezuju istim redovničkim zavjetima (siromaštva, čistoće i poslušnosti), istom redovničkom karizmom i načinom života i istim nastojanjem prema ostvarenju ideala svetosti. Časna braća u redovničkoj zajednici i samostanu mogu raditi sve ono što nije izričito vezano uz svećenički red (ne mogu ispovijedati i dijeliti druge sakramente ni služiti svetu misu). Sve muške redovničke zajednice primaju dakle kandidate i za redovnički život ne uvjetujući nikome da mora postati svećenik.

Prije polaganja doživotnih ili svećanih zavjeta kandidati, na putu prema svećeništvu, prolaze različite stupnjeve formacije, u kojima, u dogovoru s redovničkim poglavarima, biraju ili ne biraju pripremu i za svećeništvu. Svaki redovnik treba biti svjestan da je svaka služba služenje Bogu i ljudima i da je najvažnije to koliko tko

Iz reda časne braće potekli su mnogi sveci i blaženici, misionari, karitativni radnici, pravi samaritanci, uzori kršćanskoga i redovničkoga života koji su svojim životom, riječima i djelima navješćivali evanđelje onima koji za nj nisu nikada čuli

ljubavi prema Bogu unese u svoju službu, jer ni svećeničko posvećenje ni učenost ne čini redovnika onim što jest, već polaganje evanđeoskih savjeta, odnosno redovničkih zavjeta i po njima potpunije predanje sebe Bogu i ljudima po toj zajednici.

Područje djelovanja braće danas je veliko i veoma raznoliko: od vratara, kuhara i knjižničara pa sve do velikih slikara, graditelja, misionara, akademskih profesora... Ljestvica mogućnosti ide od skromne, neupadljive službe unutar određene zajednice pa sve do odgovornog sudjelovanja u vodstvu zajednice ili provincije. On ispunjava svoje apostolsko poslanje tamo gdje mu je mjesto u zvanju i u zajednici: primjerom svoga života, svjedočanstvom svoje riječi i time što ispravnim oblikovanjem prolaznih stvari prilagođava svijet u odnosu na Krista. Koliko je današnjih svećenika i redovnika koji rast svoga zvanja duguju bratskom i prijateljskom susretu

Časna braća u redovničkoj zajednici i samostanu mogu raditi sve ono što nije izričito vezano uz svećenički red

te braće pomoćnika, a koliko, s druge strane, vjernika koji su u njima našli svoga duhovnog brata, savjetnika i prijatelja. Koliki samostani ne bi ni izdaleka mogli razviti toliku pastoralnu, znanstvenu i karitativnu djelatnost kad ne bi bilo te braće pomoćnika. Iz redova časne braće potekli su mnogi sveti i blaženici, misionari, karitativni radnici, pravi samaritanci, uzori kršćanskoga i redovničkoga života koji su svojim životom, riječima i djelima navješćivali evanđelje onima koji za nj nisu nikada čuli. I danas među redovnicima širom svi-

jeta postoji mnoštvo takve braće koji svoje redovništvo proživljavaju radeći kao samostanski vratari, kuhari, knjižničari, bolničari, misionari, profesori... ili obavljajući zanimanja koja su izučili ili za koja imaju dara i na taj način šire radosnu vijest među ljudima s kojima žive i rade.

Zvanje redovničke braće je samostojno, ono ima u sebi svoj smisao, ima vlastiti identitet. Brat laik, odnosno redovnik koji nije svećenik, nije, kako misle ljudi, netko tko nije želio ili nije mogao postati svećenik. Riječ je dakle o zvanju koje ima posebno poslanje u Crkvi. ■

Ako niste nabavili prošli broj časopisa **SUSRET**, možete ga naručiti na e-adresu konferencija@redovnistvo.hr ili ga skinuti s naše mrežne stranice: www.susret.net

Molitva za vlastiti poziv

O Kriste, prepuštam se u tvoje ruke,
učini od mene ono što želiš;
što god ti uradio od mene,
ja ti zahvaljujem.

Spreman sam na sve, prihvaćam sve,
kako bi se tvoj plan mogao ostvariti u meni;
ništa drugo ne tražim, Bože moj.

Polažem svoj život u tvoje ruke,
darujem ti ga, moj Kriste,
svom ljubavlju svojega bića,
zato jer te ljubim.

To je za mene jedina potreba za ljubavlju:
dati sebe samoga i povjeriti se u tvoje ruke,
bezgranično, s beskrajnim povjerenjem.

(Charles de Foucauld)

LJETNI KAMP »SUSRET« NA OTOKU CRESU

Autor: SUSRET

Već dugi niz godina organiziraju se ljetni kampovi za mlade u različitim mjestima na našoj jadranskoj obali u lijepoj nam domovini Hrvatskoj. Ali ove godine prvi put Hrvatska konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica u sklopu projekta SUSRET organizirala je ljetni kamp na otoku Cresu u samostanu sv. Frane franjevac konventualaca. Naime, to je dio širega projekta koji obuhvaća časopis Susret, DVD film Susret — *Darivanje Boga čovjeku*, Facebook *Susret*. Zovem te i mrežnu stranicu www.susret.hr.

Od trenutka prijave jedva sam čekao početak susreta na Cresu. Očekivao sam da ću ondje u susretu s ljudima sličnima meni, ali i u susretu s Bogom, rasti u vjeri, naučiti nešto novo, upoznati nove i zanimljivije ljude i na najbolji mogući način provesti osam dana ovog za mene najduljeg ljeta. Sva moja očekivanja su se ispunila, bio je to zbilja poseban tjedan. Hvala svima! (Ivan P.)

Ljetni kamp bio je organiziran u tri termina: od 8. do 15. srpnja u kojem su mlade djevojke vodile s. Jelena Lončar i s. Slavica Tubak, Marijine sestre, zatim od 15. do 22. srpnja kada je boravila veća grupa mladih iz župe Uznesenja BDM iz Pregrade, s vlč. Tomislavom Kraljem, te od 22. do 29. srpnja s mladima iz Remeta (Zagreb) i o. Zlatkom Pletikosićem, karmelićaninom, u društvu mladih iz male slavonske župe sv. Katarine iz Nijemaca s vlč. Mirom Tomasom.

Svoje svjedočanstvo kampa iznosi Ana Jurjević, čiji tekst prenosi barem dio ozračja nezaboravnog druženja na Cresu:

Čula sam u nekoliko navrata, na nekoliko mjesta, pitanje o ljetovanju bez Boga — stvari smo spakirali, destinaciju odabrali i krećemo na godišnji, a On će biti tu kad se vratimo.

Sebi sam »dala u zadatak«

da na ovaj odmor povedem Boga. Da ga ne isključim... Nadam se da sam uspjela, jer moji prijašnji odmori bili su bez njega. Ovaj sam put htjela nešto drukčije. Pažljivo sa željama — jer i dobila sam nešto drukčije. Dobila sam osam dana na prekrasnom otoku sa šarolikom i zaigranom ekipom. Dobila sam osam dana bez brige i umora.

Dobila sam osam dana kad se netko drugi brine za sve — na tebi je da se samo pojaviš i uživaš.

Okupili smo se oko 8 ujutro ispred zagrebačke katedrale, potrpali stvari u bus, smjestili se i krenuli put Cresa. Dočekao nas je ručak i živahna ekipa na odlasku. Smješteni smo po sobama, a nakon ručka — plaža.

Poslije prvog kupanja dočekala nas je večera. A onda prezentacija o Družbi Marijinih sestara i o čudotvornoj medaljici (koju smo poslije dobili).

Između jela i kupanja našla se pokoja radionica i igra. Najviše me se dojmila ona s Abrahamom, kad smo se podijelili u parove i vodili jedni druge po terenu kao slijepce. Tek kad zatvoriš oči i okruži te nepoznata tama, vidiš koliko zapravo

neke stvari uzimaš zdravo za gotovo. Dok sam tako zatvorenih očiju bila vođena, mislila sam na to kako jedva čekam da dođe kraj — tako da mogu otvoriti oči.... Ali... nikad kraja! Cijela vječnost. Dovoljno dugo da počnem misliti o onima kojima je svejedno jesu li im oči otvorene ili zatvorene — tama je posvuda. Pa misli krenu na druga osjetila, npr. sluh? Zgodno iskustvo.

Isto me se tako dojmila sveta misa kod sestara benediktinki. Sasvim nešto drukčije. Kao da sam upala u neko drugo stoljeće! Na pozitivan način, dakako. Poznato mi... ali nije.

Zatim su nas odveli na izlet. I do jedne plaže s bijelim kamenjem i doslovno kristalno čistim morem. Da nisu bila ona dva čamca na plaži — rekla bih netaknuta priroda. Čista uživancija. Zahvalna Gospodinu za sve milosti koje sam primila u ovim danima u kojima sam na nov način, poput Abrahama, krenula na novi i nepoznat put i susrela se s različitim ljudima i njihovim životnim iskustvima. Okrijepljena duhovnom hranom koja će mi pomoći za moj svakodnevni život radosno sam se vratila svojim kolegicama i kolegama s kojima dijelim svoj život u radu. ■

Sebi sam »dala u zadatak« da na ovaj odmor povedem Boga. Da ga ne isključim... Nadam se da sam uspjela, jer moji prijašnji odmori bili su bez njega

Poznavati Krista

Razgovor između tek nedavno obraćena čovjeka i njegova prijatelja nevjernika.

»Ti si, dakle, povjerovao u Krista?«

»Da.«

»Znači da o njemu moraš i dosta toga znati. Reci mi u kojoj je zemlji rođen?«

»Ne znam.«

»Koliko mu je bilo godina kad je umro?«

»Ne znam ni to!«

»Koliko je propovijedi održao?«

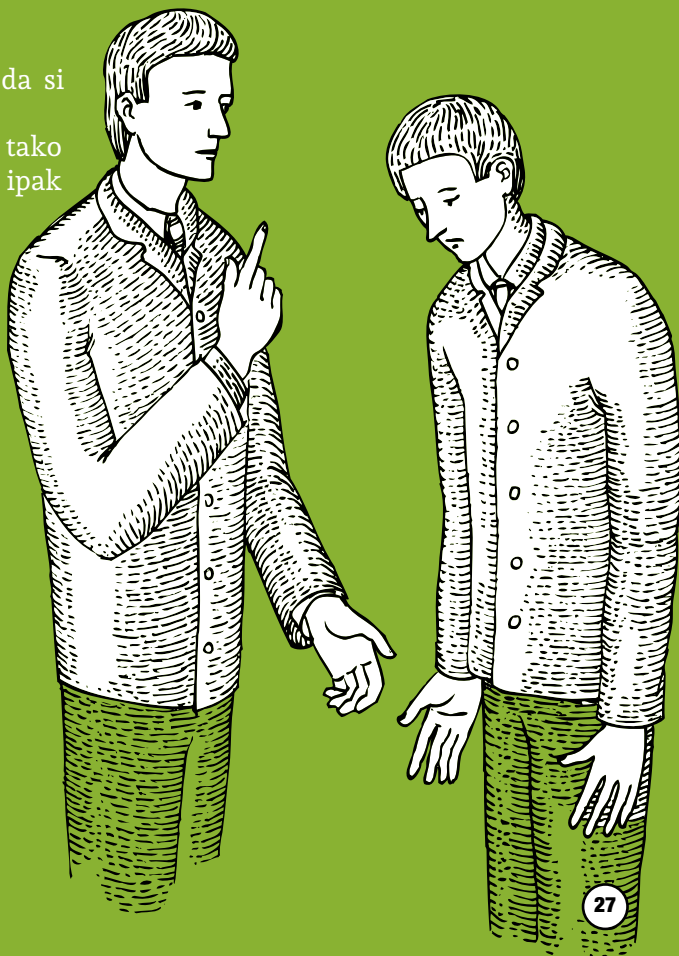
»Ni to mi nije poznato!«

»Ti doista malo znaš, a tvrdiš da si povjerovao u Krista!«

»Imaš pravo. I sramim se što tako malo znam o Kristu. Ali ovo ipak znam: još prije tri godine bio sam pijanac. Bio sam i u dugovima. Moja je obitelj bila pred slomom. Žena i djeca svaku večer strahovali od mog dolaska kući. Ali prestao sam piti. Nemam više dugova. Sretna smo obitelj. Žena i djeca nestrpljivo me svaku večer očekuju. To je Krist učinio za mene. Toliko znam o Kristu!«
Istinski znati znači promijeniti se tim znanjem!

Što mi znamo o Isusu Kristu?

(A. de Mello)

s. EDITA MAJIĆ

Edita Majič: Susret s Bogom u samostanu (II. dio)

Razgovor vodio: SUSRET

Nastavljamo razgovor sa s. Editom Marijom od Križa, koja nakon što nam je u prošlome broju časopisa opisala svoj put od glume u kazalištu do samostana, progovara o duhovnom rastu čovjeka preko intimne povezanosti s Bogom

Kako to Bog progovori duši da ga ona može jasno razumjeti?

— Bog ima svoje načine. On svakoj duši progovara onako kako ga ta duša može najbolje razumjeti. Bog ne govori samo na jedan način. Bog je beskrajn. Načini njegova govora duši su beskrajni, neiscrpivi. U svakom trenutku Bog govori onako kako on želi i kako ga duša može najbolje razumjeti.

Govori li i preko drugih osoba?

— Govori i preko drugih osoba, preko događaja, okolnosti, preko toga kad zapnemo, zaželimo nešto i to se ne ostvaruje... ili se ostvaruje (*smijeh*). Govori preko, naizgled, slučajnosti. Govori preko određenih znakova, nečega što duši može značiti. Progovara duši kroz molitvu, kroz čitanje Svetog pisma, duhovnog štiva, preko

svete ispovijedi, duhovnog razgovora, za klanjanja Presvetom Sakramentu... može govoriti čak i svojom tišinom... šutnjom... U svemu tome neprijatelj je aktivan. Nastoji imitirati znakove Božjega govora duši. Zato je tu važno razlučivanje, puno molitve i duhovno vodstvo — da bi se moglo raspoznati Božji glas od onoga drugog koji te želi skrenuti s puta, Božje znakove od onih drugih koji su im gotovo nalik.

Koja je glavna razlika između jednih i drugih?

— Kad Bog govori duši, kad ti želi dati neki znak svoje prisutnosti, svoje volje, u duši je mir, radost, nebo, u duši je ljubav prema svima i prema svemu, u duši je snaga neizmjerana, u duši je polet. Iz duše nestaje svaki umor. Duši je sve moguće. A kad se radi o

neprijatelju, nastaje tjeskoba, strah, nezadovoljstvo, nervoza, muka, teškoća, tvrdoća, gluhoća, malaksalost, tuga, tuga i tuga, što se ne mora otkriti baš na samom početku.

Kakvo značenje ima klauzura za osobu koja osjeti potrebu da na Božje darivanje uzvratim čitavim životom?

— Znači puno, znači sve. Klauzura je Božja želja. Klauzura su »Kraljeve odaje« u koje on dovodi duše posebno odabrane da budu potpuno i samo njegove i za njega. Božji poziv na život u klauzuri poziv je na posvemašnje ostavljanje svega... pa i sebe samih — iz ljubavi prema Bogu. Poziv na život u klauzuri je radikaln. On se mora neizostavno živjeti do kraja i bez polovičnosti.

U ovom frenetičnom svijetu koji nezasitno želi sve više i više imati, posjedovati... radost života u klauzuri jedno je od najsnažnijih dokaza kako je »samo Bog dovoljan«.

U obraćenju, životu s Bogom, pozivu... prevladava samo želja da se vrši volja Božja do kraja. Čudno je, netko bi pomislio: »Pa Bog je velik, dalek, nedostižan, tamo negdje u nebu. Što on ima misliti gdje ćemo mi i kako? Da li ovaj ili onaj prostor?« Naposljetku svejedno je, ali ako Bog nešto želi, onda nije svejedno. Bog se brine o nama, malim bićima, svojim stvorenjima, svojoj ljubljenoj djeci,

U ovom frenetičnom svijetu koji nezasitno želi sve više i više imati, posjedovati... radost života u klauzuri jedno je od najsnažnijih dokaza kako je »samo Bog dovoljan«

tako da nam ni vlas s glave ne padne a da on to ne zna i ne želi. Kako onda ne bi mislio na prostor koji nam želi. Uostalom, stvoreni smo kao tjelesna, duhovna i duševna bića. On misli o svakoj našoj dimenziji i ako smo u prostoru, on zna zašto taj prostor, on zna zašto to vrijeme. On zna zašto odvojenost od svijeta, a meni je dosta da on zna. Meni je dosta da on čini. Sviđa mi se ono što je rekao Ivan Krstitelj: »Na meni je da se umanjujem, a on da raste.«

Vršenje volje Božje uvijek je i samo na Božju slavu. Tako bi trebalo biti. Ako on misli da će moj život iskoristiti za svoju slavu u tom prostoru ili u drugom, tako neka bude. Međutim, stavlja nam u srce i želju za upravo tim prostorom, za upravo tim životom. Stavlja nam jasnoću o mjestu na kojem nas želi, o vrsti života koju želi od nas. Brine se o svakom najmanjem detalju i ako ga znamo čuti i ako smo u neprestanom kontaktu s njime — a kad kažem

Ima osoba koje nas žele spriječiti u našem duhovnom putu iz raznih razloga. Međutim onima koji Boga ljube Bog sve okreće na dobro, pa i susrete s tim osobama

»neprestani kontakt«, ne mislim samo petnaest minuta molitve, svetu misu, nego dvadeset četiri sata razgovora s Bogom, prijateljevanja s Bogom, života s Bogom i u Bogu, on nam je bliži od nas samih, bliži od najbližeg prijatelja, obitelji, oca, majke — zašto nam je tako teško njega pitati što on o svemu misli, što on želi?

Kad se Božja želja prepozna i prihvati, u slobodi predanja i uzvratu na njegovu beskrajnu ljubav, što duša tada osjeća?

— Mir, lakoću, širinu, radost, sreću koja nikad ne završava. Sve što sam već rekla i još puno, puno toga. Uglavnom sve dobro, makar na površini

bjesnjele oluje, što se isto može dogoditi.

Kako se nositi s tim olujama? Kako ići naprijed kada si pritisnut?

— Pouzdati se, vjerovati, pustiti da te on vodi, biti siguran da je on uvijek s tobom, makar ti to ne osjećaš, znati da je on to naposljetku, zbog tvoga dobra, i dopustio. Biti spreman na trpljenje, biti spreman na borbu, biti spreman ponijeti križ, biti spreman učiniti upravo suprotno od onoga što ti svijet govori, a to je da ti stalno mora biti ugodno, da ti stalno mora biti dobro, da moraš uvijek biti zdrav, da moraš biti privlačan i mlad, da moraš imati sve, da moraš biti najbolji, naj, naj, naj, i da si najvažniji... I ako ti je malo zima, ako ti je malo teško, onda treba sve učiniti da to prođe. Jednostavno, neprestano ti ponavlja: »Siđi s križa!« Treba biti spreman učiniti potpuno suprotno: prihvatiti patnju, zagrliti križ. Uostalom, Isus je s nama, on s nama trpi. Naša patnja i njegova patnja, sjedinjene, imaju veliku snagu, pročišćujuću, otkupiteljsku snagu; jer nije patnja zbog patnje, nego je patnja iz ljubavi. Prema njemu, prema dušama. Mjerilo ljubavi je onoliko koliko smo spremni žrtvovati se za ljubljenoga. Uostalom, on nam daje snagu za sve i, prije ili kasnije, opet nas daruje svjetlom. I onda je trenutak za donošenje odluke... u vrijeme

mira, naravno, jer tek se onda jasno vidi.

Što znače ljudi na tom putu, prijatelji, članovi zajednice?

— Mislim da su ljudi koje Bog stavi na naš put veliko bogatstvo. Svako stvorenje, svaka osoba, sve što nam Bog daje veliki je dar. Prema svakoj osobi koju Bog stavi kraj nas trebala bi se čutjeti neizmjerena zahvalnost za dar života toj osobi, za dar mogućnosti da se ljubi, da se voli Boga kroz tu osobu, da Bog voli tu osobu kroz nas, da volimo tu osobu u Bogu i da ga tako tražimo, da mu se tako →

Ljepota naše vjere u tome je što i kad pogriješimo, uvijek ima dalje, uvijek ima nade, uvijek se može početi ispočetka. Nikad nije kraj, nikad nije kasno. Bog nas uvijek čeka. Zašto ne riskirati za Boga, zašto ne pokušati?

približavamo. I svaka, svaka osoba koju Bog stavlja na naš put za naše je dobro i da nas njemu približi, posebice osobe koje su naša zajednica... Makar ima osoba koje nas

žele spriječiti u našem putu iz raznih razloga. Međutim onima koji Boga ljube Bog sve okreće na dobro, pa i susrete s tim osobama. Govorim općenito o ljudima koje Bog stavlja na naš put. Određeno, što se tiče sestara u mojoj zajednici: svaku volim na poseban način i svaka od njih za mene je dar od Boga, jedinstven i neponovljiv i isto tako ja želim biti za njih i za Boga u njima. I uistinu se pomažemo na tom putu u vječnu domovinu, na putu k njemu.

Normalan, zdrav mladi čovjek ima velike želje, ideale. Želi mijenjati svijet, popraviti ono što je pokvareno, ono što ga je opterećivalo i opterećuje u njegovu odrastanju. Kako se spaja želja za promjenom svijeta s duhovnim pozivom?

— Mislim da se na promjenu svijeta na najbolji način može utjecati ako se odgovori na Božji poziv. Kad se radi

o redovničkom pozivu, redovnik, redovnica svega sebe daruje Gospodinu. Znači sve svoje potencijale, što jest, što je mogao biti, što je bio, što će biti, sve, sve, sve je za Boga. Bogu je darovano do kraja i Bog time raspolaze. Mislim da nikome nije više stalo da svijet bude Božji nego što je to Bogu. Bog može sve učiniti sam. On nas ne treba, ali Bog želi nas, Bog se želi poslužiti nama. Zato nas poziva da budemo njegovi mali instrumenti kojima on dalje djeluje u svijetu i mijenja taj svijet; poziva nas da s njime sudjelujemo u izgradnji Božjeg kraljevstva na zemlji. Bog zna kako će nas upotrijebiti. Ne trebamo tražiti previše odgovora. Bog nam u svakom trenutku daje znake da on sve vodi. Ono oko čega najrevnije trebamo nastojati i s Božjom milosti surađivati je to da poradimo najprije na promjeni nabolje sebe samih. Borimo se najprije protiv zla u sebi, nastojmo najprije oko svog posvećenja i svijet će već biti bolji za jednu osobu; a tada će i naš primjer radosnoga življenja s Bogom i za Boga imati posebnu snagu svjedočanstva te biti poticaj drugima da i oni odluče slijediti Božji put.

Što bi onda rekla našim mladim čitateljima kojima u srcu odjekuje Božji glas da ih on treba na putu potpunog predanja? Možda im nije jasno, ali im se to

!!!!!!

- **Treba povjerovati Bogu, povjerovati da on sve vodi. Odlučiti se ići s njim, dati svoj život u njegove ruke, staviti Boga na prvo mjesto, i tek onda se darovati drugome. I Bog će onda to blagosloviti, Bog će onda to voditi**

pitanje uvijek vraća, ne mogu od njega pobjeći. Strah ih je, a žive s tim pozivom. Što bi im ti poručila?

— Najprije bih rekla — onako kako kaže Sveto pismo: »Strah je nedostatak ljubavi« — da se otvore ljubavi, da povjeruju do kraja Bogu. Strah nije od Boga, strah je od neprijatelja. Neodlučnost je od neprijatelja. Nevjera je od neprijatelja. Strah nije istina. Onaj tko do kraja povjeruje Bogu ničega se ne boji. Potrebno je slijepo vjerovati Bogu i Bog će svakome dati prevladati strah, svakome na svoj način.

Blaženi Ivan Pavao II. snažno je poručio: »Ne bojte se.« Sveti Otac Benedikt XVI. ponovio je to dodajući: »Krist vam ništa ne oduzima...«

— ...Nego daje sve. To je istina. Uvijek se radi o strahu za vlastitu osobu.

Čovjek se boji da se neće ostvariti, da će izgubiti nešto dragocjeno, da će mu biti loše...

— Da, da... Boji se možda pogreške. Kad napravimo pogrešku, čini nam se: »Nema natrag, sad smo pogriješili i sad je to gotovo.« Kako ćeš sad, kako će ti biti? Bez straha! Ljepota naše vjere je u tome da i kad pogriješimo, uvijek ima dalje, uvijek ima nade, uvijek se može početi ispočetka. Nikad nije kraj,

nikad nije kasno. Bog nas uvijek čeka. Zašto ne riskirati za Boga, zašto ne pokušati? Ako ne uspijem, ništa zato. Bit ću barem za djelićak ponizniji i to je već puno. Uspjeh nije mjerilo naše vrijednosti, uspjeh u očima ljudi, u očima svijeta, u očima nas samih s obzirom na ono što mislimo o sebi i koliko sebe ljubimo. Naš uspjeh i naše ostvarenje je samo utoliko ukoliko vjerno vršimo Božju volju. Tek tad ćemo biti sretni, bilo to što bilo.

Tu treba riskirati, odvažiti se, krenuti. To vrijedi za duhovni, ali i za bračni poziv.

— Svakako! Zato što posebno u današnje vrijeme mlade, prije nego što će ući u brak i kad razmišljaju o braku, plaši najviše to što je za cijeli život. Nisu sigurni ni u sebe — hoće li oni to moći: cijeli život s istom osobom, kad dođu problemi, pa kad ovo, pa kad ono... Uvijek je problem svih tih strahova što se previše pouzdajemo u sebe, što previše računamo sa sobom. Znajući kako smo danas dobre volje, sutra loše, prekosutra tko zna gdje smo... Nestalna smo bića i to se onda razvija u strahove. Međutim treba povjerovati Bogu, povjerovati da on sve vodi. Odlučiti se ići s njim, dati svoj život u njegove ruke, staviti Boga na prvo mjesto i tek onda se darovati drugome. I Bog će onda to blagosloviti,

Bog će onda to voditi. Njegova snaga i njegova ljubav hrani ljubav dvoje mladih. Naravno, po sakramentu braka, zato što sakrament ima neizmjernu snagu. Tek sakrament nam daje snagu da možemo ostati uz drugoga, ali sakrament svjesno učinjen, iz ljubavi prema Bogu i prema osobi koju ljubim. U tom sakramentu bračni drugovi postaju jedno u Bogu i dok su živi ne mogu se više rastaviti.

Što ako mladi čovjek dvoji između braka i duhovnog poziva, privlači ga malo jedno, malo drugo?

— Ja mogu govoriti iz svoga iskustva. Bog nam u srce stavlja želju. Dok sam razmišljala o tome što Bog želi, pomagala mi je jedna priča o sv. Ignaciju. Čini mi se da je on rekao: »Ako želimo znati što Bog od nas želi, stavimo se u situaciju da promatramo svoj život iz vječnosti, da promatramo svoj život proživljen u obitelji, braku ili posvećen Bogu, u samostanu. Ono što nam izgleda najprivlačnije, ono kako bismo željeli da smo živjeli cijeli život, to je ono što Bog želi.« A upravo je znak zvanja za posvećeni život ili za brak ta želja koja je u srcu, koja snažno vuče prema određenom smjeru, ono što je Bog za nas pripremio. Mislim da je to najveći pokazatelj zvanja... I upornost kojom želimo da se to ostvari, jer poziv se najprije osjeća kao želja, potreba srca, duše. ■

Kad se časna našminka

Među nama postoji posebna grupa žena. One nisu kao ovaj svijet i nisu od ovoga svijeta, a osvojile su cijeli svijet! One imaju drukčiji pristup, drukčiji nastup i drukčiju ljubav od svih drugih žena

Jedna od vrlo važnih stvari za ženu jest njezin izgled. Biti svaki dan na nov način privlačna i simpatična važna jest stvar u životu svake žene. Jedne šminkom sakrivaju neugodne crte po licu da bi izgledale ugodnije, a druge opet plastičnim operacijama izmišljaju nekakve lijepje crte da bi izgledale ljepše. Većina žena izvanredno lijepo uspije u svom uljepšavanju, no ima i onih koje sa šminkom toliko pretjeraju da ih nije ugodno pogledati. No postoji jedna vrlo važna grupa žena. One imaju posebnu šminku. One imaju poseban imidž, posebnu nošnju po kojoj su svugdje i uvijek prepoznatljive. One imaju drukčije lice, drukčije oči i

drukčije riječi nego druge žene. One imaju drukčiji pristup, drukčiji nastup i drukčiju ljubav od svih drugih žena. Cilj njihova života jest zavešti drugoga — za Kristom! Njihove ruke miluju one koje nitko ne miluje: iznemogle, umorne i stare. Svoj zagrljaj nude onima koje nitko ne grli: odbačenima, prezrenima i neuglednima. Kod njih svoj smiraj nađu tisuće umirućih po raznim bolničkim ustanovama. One nisu kao ovaj svijet i nisu od ovoga svijeta, a osvojile su cijeli svijet! I dijete od dvije godine i odrastao čovjek i zgurena starica jed-

nim ih imenom zovu: ČASNE SESTRE!

Po čemu su to one drukčije? U čemu je to posebnost njihove šminke? Po čemu su to one različite od drugih žena?

ŠLAJER: To je »šešir« koji nosi svaka časna na glavi. Mnoge žene i djevojke obidu različite skupocjene butike ne bi li

Njihove ruke miluju one koje nitko ne miluje: iznemogle, umorne i stare. Svoj zagrljaj nude onima koje nitko ne grli: odbačenima, prezrenima i neuglednima

pronašle pravi i odgovarajući šešir u kojem će se svima svidjeti. Neke ih imaju i po više pa ih mijenjaju da izgledaju privlačnije. Časne sestre imaju samo jedan šešir jer su se svidjele samo jednome koji ih je odabrao: Isusu Kristu!

LICE: Današnje žene potroše mnogo na razne kozmetičke kutijice i komplete za uljepšavanje lica. Stoga im mnoge kozmetičke tvrtke izlaze u susret: MaxFactor, Maybelline, Deborah, Essence,

L'Oreal, Eveline, Chanel, EstéeLauder, Clinique, Dior, Lancôme, Bourjois, Garnier, Avène, Rimmelsa svojim privlačnim reklamama: »Ako želite biti lijepi...«, »Želite li sačuvati svježinu...«, »Samo za nježno lice...« Uz to nude i razna rumenila, pudere, maskare, sjenila, olovke i tuševe — sve za lijepu ženu! Mnoge od njih isprobaju sve i na kraju — ne valja ništa! Časnoj ne trebaju nikakve maskare ni puderi. Njeno lice je čisto i neopterećeno. Na njezinu bi-

jelom licu čitaš čistoću duše. To je njezina šminka! Sva ta razna druga pomagala njoj nisu potrebna.

OČI: Šminka koja resi oči časne sestre jest jasan pogled u dubinu samo jednih očiju koje pružaju sve i koje su ih svojom ljepotom privukle — Kristovih!

USNE: Neke žene namažu usne u crveno, neke u ružičasto, a neke naprave tanki crvenkasti obrub oko usana. Neke opet koriste sve

moguće vrste ruževa tako da im se slaže s lakom na nohtima, s bojom cipela ili šeširom na glavi. Kod časnih nema tolikih komplikacija. Njihove usne premazane su samo jednim ružem — molitvom! I sve se sa svim slaže!

PRSTEN: Možda niste znali da časna sestra nosi najzlatniji, najljepši i najskuplji prsten na svijetu. Kako? Njezin zaručnik platio ga je svojom krvlju!

KRUNICA: Jeste li primijetili da kod mnogih časnih o pojasu visi krunica? Današnje »moderne« žene o vrat objese

Neke žene namažu usne u crveno, neke u ružičasto, a neke naprave tanki crvenkasti obrub oko usana. Usne časnih sestara premazane su samo jednim ružem — molitvom!

različite zlatne i srebrene lančice s djetelinom od četiri lista za sreću, sidrom za nadu, tajanstvenim ključićem za otvaranje svih srđaca, početnim slovom dragog imena itd. Sva praznovjerja ovog svijeta vise joj o vratu! Kod časnih sestara postoji lančić s križem Kristovim o vratu i krunica Gospina o pojasu. O ta dva lanca visi i ovisi sve: i nebo i zemlja, i sadašnjosti budućnost, i dubina i visina, i smrti život, i ti i ja. Dok smo tim lancima svezani, blago nama — bit ćemo najslobodniji!

HALJINA: Kod nekih djevojaka pravilo je: što kraća, to bolja! Kod drugih: što izrezanija, to zanosnija! Kod trećih: što providnija, to kvalitetnija! Neke nose šarene haljine, neke na volane, neke one duge do zemlje, a nekima su zakon — traperice. Časna sestra od prvog dana na sebi nosi svoju vjenčanicu. Kako se prvi dan obukla za svoga zaručnika u najljepšu haljinu na svijetu — haljinu svoga *reda*, *družbe* — ne skida je cijeli život. Kod nekih su te vjenčanice crne, kod drugih smeđe, kod trećih sive, a

kod četvrtih bijele. Zbog te njihove različite nošnje različito ih zovemo: jedne su milosrdnice, druge ančele, treće franjevke, četvrte karmelićanke, pete služavke malog Isusa itd. Nošnja različita, a cilj isti: svidjeti se samo jednomu i voljeti jednog jedinog — svog ljubljenog zaručnika — Krista! Uistinu, lijepo je svaki dan vidjeti našminkanu časnu sestru. ■

Jednoga su mi dana župnik zagrebačke župe sv. Blaža, sada pokojni mons. Danijel Labaš, i tadašnji kapelan vlč. Stjepan Razum predložili da krenem na zanimljiv put vjeroučenika, koji je organizirao MAK, Mali koncil. To se zvalo »Tribus« jer se putovalo u tri autobusa. No bio sam tada tinejdžer, krizmanik... Ne moram baš objašnjavati da nisam »poludio od sreće« da u crkvenom aranžmanu obidem Dalmaciju, s masom nepoznate dječurlije. Ali moji su me nagovorili i krenuo sam. Prva je postaja bila u Karlovcu u crkvi sv. Josipa. Zato tog sveca jako štujem i volim! Dok sam, prilično nezainteresirano, u blagom ali vidljivom pubertetskom buntovništvu i bunilu sjedio u klupi crkve, iz sakristije je »dolepršao« u bjelini jedan pater pavlin. I on je bio s nama na tom putu. U tom trenutku, u toj nanosekundi, u tom otajstvenom pohodu Milosti, za mene je prestalo sve ostalo postojati i ZNAO sam da ću jednog dana postati baš pavlin — iako nisam imao pojma tko je taj čovjek s krunicom oko pojasa. *Ljubav na prvi pogled*. Poziv na prvi pogled. No kada sam smogao hrabrosti i u nekoj ga pauzi priupitao kako se postaje pavlin, pater mi je odgovorio da je još prerano, da sam premršav, da ima puno škole, da on sada nema vremena objašnjavati

Duhovni poziv na prvi pogled

Autor: p. Marko Glogović

U Bibliji čitamo: »Evo, na vratima stojim i kucam; poslušaj li tko glas moj i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom« (Otk 3,20). Na mnoga vrata kuca Isus, no mnogi mu ne žele ili se boje otvoriti. Ali kod koga uniđe Isus, dolazi do velikih novosti, promjena i blagoslova. Jedan od njih je i duhovni poziv na prvi pogled. Donosimo jedno takvo svjedočanstvo.

U tom trenutku, u toj nanosekundi, u tom otajstvenom pohodu Milosti, za mene je prestalo sve ostalo postojati i ZNAO sam da ću jednog dana postati baš pavlin

i sve u tom stilu. Ajme. Prvi kontakt i prva kušnja. Ali ja se nisam dao. Ta me misao neprestano kopkala, gotovo sam izludio od muke, neke slatke muke, koja me tjerala da upoznam te čudnovate »men in white«. Međutim, ni kod kuće nije sve išlo glatko... Bojao sam se to reći svoji-ma, jer oni su imali »bolje planove« za nadobudnog si-nčića. Čekao sam do zadnjeg trenutka s objavom naziva

srednje škole u koju želim ići... Sjećam se, jednog sam dana otvorio Večernji list, koji je

Svako zvanje MORA proći svoje specifične kušnje, otpore, nedou-mice i padove

tada donosio adrese raznih srednjih škola, i flomasterom jako zaokružio »Nadbiskup-

ska klasična gimnazija s pravom javnosti, Voćarska 106, Šalata«. I hrabro sam pobjegao, čekajući reakciju mojih u drugoj sobi. Svi su mislili da se šalim. Kad su shvatili da zaista želim postati svećenik, bilo je natezanja i naguravanja i kontraargumentacije, čak su nazvali pokojnog fra Jerka Fučka u Siget da me pokuša odgovoriti! Morao sam hitno kod njega na razgovor, osjećao

sam se kao da me ispituju u tamnici. Tata je šutio i pozorno pratio svaki pokret i riječ pokojnog prijatelja obitelji, a on je, jadan, sve nekako zao-bilazno »ispitivao teren«. Na kraju smo zaključili da imam pravo na vlastiti odabir zvanja i posla i budućnosti. Fra Jerko me blagoslovio, smijući se mojoj tvrdoglavosti i upornosti, a tata se, pokisao, vratio doma. Sjećam se dobro, mama je sjedila nad tanjурom graha (bio je ručak) i kad je čula da me ni pater Jerko nije mogao odgovoriti od »bezumne ideje«, počela je gorko plakati. Suze su padale u taj grah. Nije mi baš bilo svejedno. Ali ne zamjeram roditeljima, ni prijateljima, ni rodbini. Prvi sam u široj obitelji koji je pozvan u službu Božju. Iako su svi bili i jesu praktični vjernici, nisu se tog trenutka snašli. Bogu hvala i na tome. Pretpostavljate, međutim, tko je na mladoj misi bio naj-

sretniji? Osim mene, moji roditelji, prvi! Stvar je donekle spasila i seka, koja se rodila baš kad sam ja otišao, tako da je »popunila prazninu«. Dakle, svako zvanje MORA proći svoje specifične kušnje, otpore, nedoumice i padove. Bogu hvala, zaista. Ne mogu na kat a da ne hodam po stubištu. I odlazak u Poljsku je bio težak, ali Gospodin je sve providio. Tamo sam otkrio što nosim u sebi i kako je Bog dobar. Uvijek. ■

Sv. Ivan Maria Vianney i odlučna volja

Sv. Ivan Maria Vianney bio je vrlo slabo nadaren učenik. Malo kada bi odgovorio točno kad bi ga profesor pitao u razredu.

Na jednom ispitu Vianney je opet mucao, i to pogrešno. Profesor je izgubio živce i srdito ga upitao: »Gospodine Vianneyu, pa vi ne znate ama baš ništa. Što možemo učiniti s tako glupim magarcem?«

»Prečasn! Kad je Samson mogao pobiti 3000 Filistejaca jednom magarećom kosti, što će istom moći uraditi dragi Bog s čitavim magarcem?«

To je bio odgovor poniznog, ali velikog sveca.

Katolički svećenik: Zašto je celibat pravi izbor za mene?

Autor: Kevin O'Brien

Preuzeto s www.washingtonpost.com

S engleskog prevela: Antonija Zidarić

Celibat danas mnogi teško razumiju i prihvaćaju. Promatraju ga kao nešto zaostalo. A neki smatraju da bi bilo više svećenika kada bi ga se ukinulo. Na ta i druga razmišljanja pokušao je odgovoriti na iskren i otvoren način Kevin O'Brien, isusovački svećenik, potpredsjednik za misije koji djeluje na Sveučilištu Georgetown (Gvajana), gdje također drži predavanja na odsjeku teologije.

U posljednje vrijeme mnogo se govori o svećeničkom celibatu. Talijanski nadbiskup Pietro Parolin, novi vatikanski državni tajnik, u intervjuu za venezuelanski list *El Universal* govorio je o kontinuitetu i promjenama u Katoličkoj crkvi. Novinar je postavio pitanje celibata, a nadbiskup je odgovorio da celibat nije crkvena dogma i da se o njemu može raspravljati jer je dio crkvene tradicije, koja potječe još iz ranih stoljeća Crkve. U tom Parolinovu objašnjenju nema ništa novoga. Celibat je crkvena disciplina koja se veoma razlikuje od dogmatskog učenja kao što je uskrsnuće ili od doktrina koje brane svetost cjelokupnog ljudskog života. Takva učenja ulaze u samu bit vjere i zato se ne mogu mijenjati. S druge strane, celibat je drukčija vrsta pravila, on je otvoren

za promjenu. Iako je svećenički celibat postao univerzalna norma u Rimokatoličkoj crkvi u srednjem vijeku, Vatikan je uvijek poštovao praksu u istočnim crkvama ujedinenjima s Rimom da se svećenici žene te je u nekoliko posljednjih desetljeća donio posebnu odredbu za oženjene anglikanske svećenike koji su prešli na katoličanstvo. Iako sam svećenik, doista nemam udio u toj igri. Isusovac sam, a muškarci u crkvenim redovima, isusovačkom, franjevačkom, dominikanskom i ostalima, ispovijedaju zavjete siromaštva, čistoće i poslušnosti te žive u zajednici. Bračni zavjeti stoga bi bili nespojivi sa zavjetima koji me vežu s Bogom i s isusovcima s kojima živim i radim. Pitanje postavljeno Parolinu odnosi se na dijecezanski kler koji uglavnom služi u lokalnoj župi i živi u župnom dvoru.

U ovom promišljanju ne želim govoriti u njihovo ime ili povlačiti pitanje bi li svećenički celibat ponovno trebao biti stvar izbora pojedinog svećenika. Umjesto toga dopustite mi da

si postavim osobnije pitanje: zašto sam se, kada sam prije 17 godina postajao isusovac, odlučio za celibatsku čistoću? Ovo što pišem o životu u celibatskoj čistoći mogao bih reći i za život u siromaštvu i poslušnosti te za sve zavjete kojima je svrha da mi pomognu ljubiti na način na koji me Bog poziva da ljubim. Drugim riječima, nastojanje da živim čedno, siromašno i poslušno oslobađa me za to da volim i služim na načine koji mi pružaju veliku radost. Taj život nije ništa bolji ili lošiji od bilo kojeg drugog poziva (npr. braka) ili načina života, ali on je moj.

Isusovačkom sam se redu pridružio u svojoj 29. godini; prije toga mnogo sam godina živio sam kao odrasla osoba. U svojim dvadesetima radio sam kao pravnik i srednjoškolski profesor.

Uživao sam živjeti tako, ali čak i u predanim romantičnim vezama nešto mi je nedostajalo, osjećao sam neku prazninu koju treba ispuniti. Želio sam Bogu i Božjim ljudima dati još više. Iako sam jednu osobu mogao voljeti uistinu mnogo, htio sam voljeti još šire. Danas kao 46-godišnjak mogu sa sigurnošću reći da najbolje volim kao isusovac svećenik.

Ponekad mi je teško živjeti zavjete. Ponekad patim zbog toga što nemam intimnu i romantičnu vezu isključivo za sebe. Što sam stariji, sve više me boli što nemam vlastitu djecu. Moji studenti u Georgetownu u skladu sa svojom dobi postavljaju mi pitanja kao što su: »Kako je to odustati od seksa, braka i obitelji?« (Uglavnom su zabrinuti za ovo prvo!). Kažem im da su to sve vrlo dobre stvari, prekrasni Božji darovi.

Nastojanje da živim čedno, siromašno i poslušno oslobađa me za to da volim i služim na načine koji mi pružaju veliku radost

Potaknem ih da ne upravljaju pozornost na ono što bi mi moglo nedostajati, već da razmisle što sam živjeti zavjete dobio. Podsjetim ih da je Bog vrlo darežljiv i može ispuniti ljudski život na mnogo različitih načina. Ti su mi zavjeti u prvom redu dali slobodu da dođem u Georgetown. Zbog njih zatim imam mogućnost raditi, poučavati i čak boraviti u glavnoj zgradi i tako

Nemam svoju
biološku djecu,
ali ih ovdje u
glavnom kampusu
Georgetown imam
više od 6000!
Imam mnogo
»sinova« i »kćeri«
koji me zovu
»otac«. To me ime
čini poniznim

svim studentima koji ondje žive sa mnom biti dostupan u bilo koje doba. U mirnijim trenucima dana Bog me u molitvi ispunjava dubokim mirom. Bog me je ispunio žarom u borbi za pravdu u korist potlačenih i ranjivih. Bog mi je dao i dobro društvo subrača isusovaca s kojima živim te prijatelja i suradnika s kojima se susrećem na svom životnom putu. Čak i borbe s mojim zavjetima su dar. Zahvaljujući njima imam više suosjećanja

za druge i za njihove izazove s kojima se susreću u svojim životnim zadacima. Kao svećenik imam čast biti s ljudima u najintimnijim trenucima života: rođenja i smrti, vjenčanja i razvoda, trenucima velikih uspjeha i trenucima velikih neuspjeha. Nemam svoju biološku djecu, ali ih ovdje u glavnom kampusu Georgetown imam više od 6000! Imam mnogo »sinova« i »kćeri« koji me zovu »otac«. To me ime čini poniznim jer mi

je nadjenuto sa svetim povjerenjem da ću izgraditi sigurno mjesto na kojem ljudi mogu osjetiti Božju ljubav, milosrđe i ohrabrenje. Dijeljenje tog prostora s njima, makar i na tren, iako znajući da ću ih nakon nekog vremena pustiti da odu, čini me neizmjerljivo radosnim. Ako mi zavjeti postanu jed-

na dan svog vjenčanja. Svi zavjeti — bilo svećenički, bilo bračni — duboki su čin vjere, nade i ljubavi. Poštovanje tih zavjeta kao izraza časti može biti izazovno jer je to suprotno današnjoj kulturi. U ovom svijetu koji nastoji izbjeći obveze, očekuje da će nezasluzeno dobiti nagradu,

Čak i borbe s mojim zavjetima su dar. Zahvaljujući njima imam više suosjećanja za druge i za njihove izazove s kojima se susreću u svojim životnim zadacima

nostavno poput natjecanja u izdržljivosti ili poput duhovne atletike samopotvrđivanja, neće puno koristiti ni meni ni drugima. Zavjeti imaju smisla samo ako čine da se okrenem prema van kako bih, kao i Isus, zagrljio taj lijep i tako slomljen svijet i ako me okreću prema unutra kako bih spoznao Boga koji taj svijet toliko voli.

Većinu ovoga što sam napisao o svojim zavjetima mogao bih reći i parovima koji stoje pred mnom, ispred oltara,

poštuje natjecateljski duh, cijeni trenutačno zadovoljstvo i sve svodi na praktičnu i materijalnu razinu bračni parovi i svećenici riječju i djelom ispovijedaju da je ljudski život najvjerodostojniji i najradosniji ako se živi za drugoga. Gdje god rasprava završava, moje iskustvo celibata je dar. Sve ono što treba dati ima smisla samo zbog neočekivanog povrata u Božjoj čudesnoj ekonomiji milosti: što više damo sebe, više primamo. ■

Htio si dati, a dobio si

Umjesto da uvijek piljiš u vlastitu bol i sudbinu,
baci svoj pogled na druge.

Umjesto da svoj teret smatraš nepodnošljivim,
uzmi još nešto tereta drugih na sebe.

Umjesto jadikovanja, suosjećaj s
onima kojima je još teže.

Umjesto da od drugih tražiš utjehu,
radije tješi druge.

Često tada nećeš znati što ti se
dogođa.

Bratu si čovjeku oduzeo nešto tereta, a svo-
jega si se oslobodio.

Pomogao si bolesniku, a svoje si rane
srca izliječio.

Žalosne si utješio, a svoju si dušu smirio.

Boli si drugih ublažio, a oduzeo si snagu
svojim bolima.

Htio si dati, a dobio si.

Biskup Keppler

Red sv. Pavla prvog pustinjaka — pavlini

Autor: p. Marko Glogović

Pavlini su poznat red koji je nekoć u Hrvatskoj imao 40-ak samostana. Dali su mnoge vrsne ljude, samozatajne svete monahe, radišne jezikoslovce, slikare i kipare, učitelje, glazbenike. Otvarali su gimnazije i fakultete. Napisali su prvu hrvatsku notnu pjesmaricu, radili orgulje. Slikali su freske, pisali rječnike i leksikone, istraživali medicinu i povijest.

Specifični su po svojoj povezanosti s narodom. Iako po pravilu monasi, dakle redovnici zatvorenog tipa, ipak su njihovi samostani uvijek bili okupljalište naroda, koji je dobro osjećao i cijenio tu ljubav.

Počet ću od sadašnjosti. Tko su i što su pavlini danas? Izvana gledajući, statistički računajući, mi smo jedan od brojčano najmanjih katoličkih samostanskih redova. Težimo svakako i prema tomu da budemo »najmanja Kristova braća« kako čitamo u evanđelju (usp. Mt 25,40), ali to je borba za cijeli život i nije lako izvojevati pobjede u toj borbi. Jer biti Kristov *najmanji* znači nositi svoj križ i u tom trpljenju koje dovodi do obraćenja ostati vjeran Učitelju. Dakle, nas je svega petstotinjak raspršenih u sedamdeset manjih ili većih samostana u desetak zemalja svijeta. Najveći samostan i ujedno

Generalna uprava reda nalazi se u poljskom nacionalnom svetištu Jasna Gora, gdje živi i radi oko 120 pavlina. U Poljskoj imamo i ustanove redovničke formacije: novicijat i bogosloviju. Vjerojatno bi nas i u Hrvatskoj bilo više da se neki nisu prestrašili Poljske, no iskustvo pokazuje da je dobro ostaviti ne samo i oca i majku... nego i vlastitu domovinu, barem na neko vrijeme, kako bismo utvrdili svijest o »domovini na nebesima« kako negdje lijepo piše sv. Pavao apostol. Put pavlinskog poziva sličan je svim ostalim zajednicama: kandidatura, novicijat (za časnu braću u trajanju od dvije godine) i studij filozofije i teologije. U to se vrijeme otkrivaju mnogi izričaji Božje prisutnosti i ljubavi, otkriva se sebe, jer bez razumijevanja vlastite osobnosti ne možemo razumjeti ni pomoći drugomu. Pavlini su tradicionalno »monaški« red iako je to uistinu samo tradicionalna kategorizacija: još u XVI. stoljeću prestali smo biti monasi u pravom smislu tog pojma da bismo slijedili »znakovne vremena« i angažmanom u školstvu, umjetnosti i misijama došli →

Geslo reda: Sam s Bogom samim

do današnjeg služenja u župama i svetištima, što dakako sprječava život u šutnji, kontemplaciji i zatvorenosti za svijet. Međutim, ta crta monaštva i danas je vidljiva u svakodnevnom razmatranju Pisma u tišini, u svakodnevnoj zajedničkoj molitvi u koru, u akcijama i apostolatima u kojima naglašavamo »molitvu i post« te u nekim starinskim običajima, koji su izdržali duhovne i ine turbulencije vremena i prilika. I bjelina i kroj našeg habita (tunika, škapular, kapuca, solideo, krunica i crni plaševi za zimu i ljeto) zapravo podsjećaju na tu monašku ostavštinu, osim što govore o karizmima reda: posvećenost i promicanje štovanja Majke Božje Marije i svetih anđela čuvara. Zato smo bijeli, zato se trudimo sačuvati i bjelinu duše i vjere i življenja. Naš je praotac i uzor sv. Pavao Tebanski, »prvi pustinjak« nakon sv. Ivana Krstite

lja i prije sv. Antuna Opata. Živio je gotovo punih sto godina u egipatskoj pustinji, moleći i radeći. Iza sebe nije ostavio ni jednu pisanu riječ, ali ostavio je svoje tijelo koje danas čuvaju koptski pravoslavni kaluđeri u velebnom zdanju usred pustinje, pola dana puta udaljene od Kaira. Njegov je prijatelj i nasljednik

Pavlini samostan u Kamenskom pokraj Karlovca

Pavlini su tradicionalno »monaški« red iako je to uistinu samo tradicionalna kategorizacija: još u XVI. stoljeću prestali su biti monasi u pravom smislu tog pojma da bi slijedili »znakove vremena« i angažmanom u školstvu, umjetnosti i misijama došli do današnjeg služenja u župama i svetištima

Antun Pustinjak sabrao tisuće monaha, cenobita, eremita i anahoreta, poučavajući ih da nasljeđuju Pavla u načinu života, molitvi, samozataji i askezi. Početkom XIII. stoljeća, na drugoj strani svijeta, u Mađarskoj, blizu Pečuha, jedan kanonik dobiva nadahnuće da sakupi mnoge pustinjake koji su samostalno egzistirali po šumama i gorama te da im

kao primjer i oca pred srca i konkretno postavi upravo sv. Pavla Eremitu. Tako su rođeni pavlini, a naš je utemeljitelj bl. Euzebij Ostrogonski. Već za njegova života pavlini su došli u Hrvatsku, a do ukinuća 1786. (zbog apetita na pavlinsko bogatstvo i zbog antihrvatskih restrikcija) cara Josipa II. austrijskog imali smo 43 samostana i rezidencije, ponajviše

u sjevernom dijelu zemlje. Knjige i knjige su napisane o našim dostignućima, važnosti, trudu, svetosti, mukama i slavi iz prošlosti, a danas nas uglavnom povezuju s borбом za nerođene: to je, naime, jedna točka u poslanju naše zajednice. Unatoč zbilja nevjerojatnoj povijesti reda (toliki mučenici, ukinuća, problemi, uzdignuća i padovi), ipak živimo u sadašnjosti, koju obilježava baš ta snažna pavlinska predanost i ljubav prema Gospi. U njezinim smo svetištima čuvari i duhovnici, ispovjednici i propovjednici, vrlo povezani s narodom i nekako kao obitelj idemo dalje. Jedno je vrijedno svojstvo naše karizme i otvorenost za pokrete i zajednice tzv.

nove evangelizacije. Imamo i svoje časne sestre, koje žive u potpunoj klauzuri i koje mole za nas. Imamo i misije u Africi i istočnoj Europi. Malo nam zamjeraju što smo »poljski red«, no ne možemo pobjeći od realnosti; osim toga, toliko nas kao Hrvate veže uz Slavene Poljake, nas osobito, jer smo i stigli iz Poljske, Bijele Hrvatske...

U samostanima nije uvijek lako, bajno, krasno i mirno. Nije ni u obiteljima, ni u župama, ni u tvrtkama. Mi u ovom podneblju imamo i veliku ranu Domovinskog rata, koji nas je na nekoliko godina paralizirao i učinio izbjeglicama. No nakon dvojice pavlina koji su tih godina bili jedini danas nas je 16, slava Isusu.

Iz zgarišta se rodilo mnogo dobra. Imamo dva novaka, tri bogoslova, doktoranta u Rimu, nekoliko kandidata, tri samostana, četiri župe, apostolat za život, Bratovštinu svetih anđela, polako se krećemo, kroz smijeh i suze, zahvalni Božjem milosrđu na svemu, baš na svemu. Slobodno se uvjeri sam, ako imaš 18 godina i ako nisi prešao tridesetu. **Ave Maria** naš je pavlinski pozdrav, a **Solus cum Deo solo** (Sam s Bogom samim) naše geslo. Kandidatima nudimo zajedništvo u nošenju križa, garantiramo prisutnost Majke pod križem i radost zbog plodova življenja čistoće, poslušnosti i siromaštva. Naravno, uz dobre, ali ne skupe aute. Hrabro!

Kako instalirati fubav?

S francuskoĝa preveo: P. Ivan, msc

Koliko te god koštala instalacija, isplati se utrošiti u nju sve što imaš.

Uporaba programa isplatit će se ponajviše tebi, ali preko tebe i drugima.

Korisnik: Halo! Sluĝba za korisnike?

Sluĝba za korisnike: Da. Kako Vam mogu pomoći?

Korisnik: Pregledavajući svoje računalo, našao sam program koji se zove LJUBAV, ali ne znam kako to funkcionira. Moĝete li mi pomoći?

Sluĝba za korisnike: Naravno! Ali ja ga ne mogu instalirati. Morate to učiniti sami. Dat ću vam upute putem telefona, u redu?

Korisnik: Da, mogu probati. Ne znam puno o informatici, ali spreman sam za instalaciju. Odakle trebam početi?

Sluĝba za korisnike: Najprije otvorite svoje SRCE. Jeste li ga našli?

Korisnik: Da, jesam. No ima nekoliko programa koji se sad pokreću. Je li problem da započnem s instalacijom dok to traje?

Sluĝba za korisnike: Koji se programi još pojavljuju?

Korisnik: Samo da pogledam... STARA_RANA.exe, SLABO_SAMOPOŠTOVANJE.exe, SRDŽBA.exe, MRŽNJA.com...

Sluĝba za korisnike: Nema problema. LJUBAV će automatski izbrisati STARA_RANA.exe iz sadašnjeg operacionog sustava. Moĝuće je da će ostati na tvrdom disku, ali neće više ometati druge programe. LJUBAV će s vremenom SLABO_SAMOPOŠTOVANJE.exe prebrisati vlastitim ugrađenim programom VISOKO_SAMOPOŠTOVANJE.exe. Ali programe SRDŽBA.exe i MRŽNJA.com morate kompletno izbrisati. Oni sprječavaju pravilnu instalaciju programa LJUBAV.exe. Moĝete li ih izbrisati?

Korisnik: Ne znam kako. Moĝete li mi pomoći?

Sluĝba za korisnike: Rado! Idite na izbornik START menu i aktivirajte PRAŠTANJE.exe. Pokrenite ga onoliko puta koliko je potrebno da se SRDŽBA.exe i MRŽNJA.com u potpunosti ne izbrišu.

Korisnik: U redu! Gotovo. Evo, LJUBAV se počela instalirati automatski. Je li to normalno?

Sluĝba za korisnike: Da. Trebali biste uskoro primiti poruku u kojoj piše da će LJUBAV biti aktivna tako dugo dok SRCE postoji. Vidite li takvu poruku?

Korisnik: Da. Je li instalacija sad gotova?

Služba za korisnike: Da, ali zapamtite – sad imate samo osnovnu verziju programa. Morate početi povezivanje s drugim SRCIMA za primanje ažuriranja (UPDATES).

Korisnik: Uh, evo dobio sam poruku o pogrešci. Što trebam učiniti?

Služba za korisnike: Što piše?

Korisnik: Piše: POGREŠKA 412 - PROGRAM NIJE AKTIVIRAN U UNUTARNJIM KOMPONENTAMA. Što to znači?

Služba za korisnike: Ne brinite se. To je čest problem. To znači da je LJUBAV u SETUP-u tako konfigurirana, da djeluje u vanjskim srcima, ali nije se provela u Vašem SRCU. To je dio malo kompleksnijeg programiranja, ali jednostavnim riječima, to znači: program LJUBAV morate koristiti prvo na vlastitom sustavu, prije nego što ga možete koristiti na drugima.

Korisnik: Dakle, što da učinim?

Služba za korisnike: Možete li pronaći datoteku SAMOOPTUŽIVANJE?

Korisnik: Da, našao sam!

Služba za korisnike: Odlično, polako ali sigurno postajete profesionalac.

Korisnik: Hvala!

Služba za korisnike: Nema na čemu. Kliknite sad sljedeće datoteke i kopirajte ih u direktorij SRCE: SAMOPRAŠTANJE.doc, SAMOPOŠTOVANJE.txt, SAMOVREDNOVANJE.inf i REALIZACIJA.htm. Sustav će zamijeniti sve neispravne datoteke, koje bi eventualno mogle biti u konfliktu s LJUBAV.exe i aktivirati obnovu svih oštećenih datoteka. Svako morate izbrisati SAMOKRITIKA.exe sa svih Vaših mapa. Onda obvezno izbrišite sve privremene datoteke iz pretinca za smeće, kako biste bili sigurni da se taj .exe ne bi mogao nikada ponovno aktivirati.

Korisnik: Gotovo je! Hej! MOJE SRCE se počelo puniti predivnim datotekama. Trenutačno vidim OSMIJEH.mpg na ekranu i evo sustav pokazuje da se upravo automatski u moju mapu SRCE kopiraju TOPLINA.com, MIR.exe i SREĆA.com.

Služba za korisnike: Dobro! To znači da se LJUBAV trenutačno instalira i pokreće! Od sada se morate sami brinuti o sebi. Još jedna stvar prije nego što Vas napustim...

Korisnik: DA?

Služba za korisnike: LJUBAV je besplatan proizvod, freeware. Brinite se o tome da LJUBAV.com, sa svim njezinim modulima, prosljeđujete dalje svakoj osobi koju poznajete. Zauzvrat, oni će LJUBAV.com dijeliti drugima i s vremenom ćete u povratu primiti veoma lijepe module.

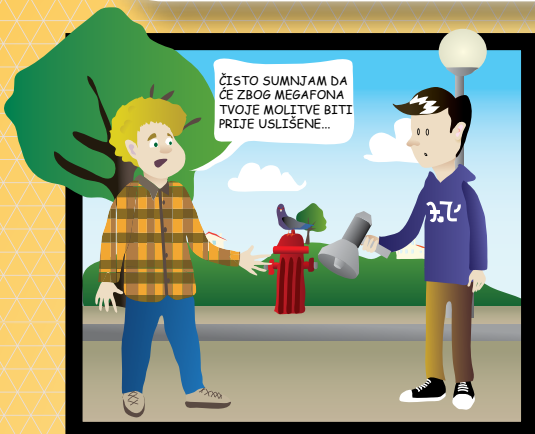
Korisnik: To ću učiniti. Hvala Vam na pomoći!

Služba za korisnike: Nema na čemu!

Pouka: LJUBI BLIŽNJEGA SVOGA kao sebe samoga.

Još čudesnije

Župnik propovijeda o proroku Joni:
 »Jona proguta veliku ribu i riba mu ostade u utrobi tri dana...«
 Kapelan mu priđe i prišapnu:
 »Župniče, zamijenili ste uloge. Riba je progutala Jonu, a ne Jona ribu.«
 »Neka, ovako će čudo biti još veće.«

Pravi pozdrav

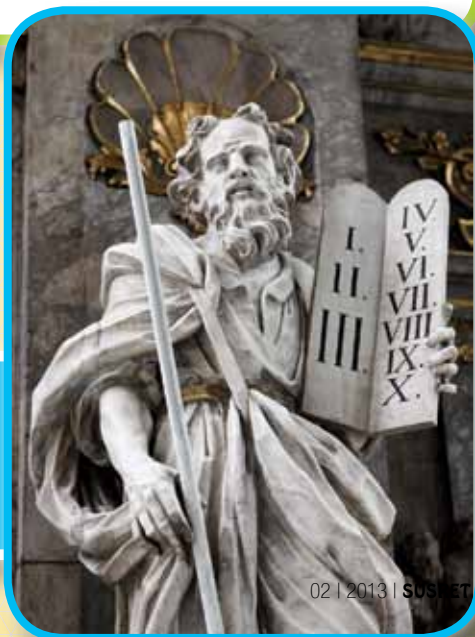
Mali Ivica zakasnio u školu te ulazeći u razred pozdravi:
 »Hvaljen Isus!«
 Učiteljica, partijska aktivistica, istjera ga iz razreda i reče mu:
 »Ivice, tako se ne pozdravlja. Lijepo izađi i ponovno pravilno pozdravi razred.«
 Ulazi opet Ivica i govori:
 »Hvaljen Isus i Marija!«

Logično!

»Što je radio Bog sedmoga dana, nakon što je sve stvorio?« pita misionar male prvopričesnike.
 »Otišao je na svetu misu«, odlučno će jedan mališan.

Deset zapovijedi

»Ivice, nabroji Deset zapovijedi. Ne moraš po redu.«
 »Osma, prva, peta, deseta, treća, četvrta, deveta, druga, sedma, šesta.«

KAKO ŽIVJETI SIGURNIJE...

1. U bolnicama se događa 32–33% smrti. Izbjegavajte bolnice iznad svega.
2. U automobilu se dogodi čak 20% tragičnih nesreća, stoga izbjegavajte automobile.
3. U kući se dogodi 17% nesreća — ne ostajte previše u kući.
4. Pješacima se dogodi 14% tragičnih nesreća — izbjegavajte hodanje ulicama i pločnicima.
5. Izbjegavajte putovanja avionom, željeznicom ili brodom jer se u tim prometima događa 16% svih nesreća.

Kako se u crkvi događa samo 0,001% smrtnih slučajeva, a i oni su obično povezani s nekim prijašnjim zdravstvenim problemima, logika nam nalaže da je najsigurnije mjesto na svijetu crkva. Biblijsko proučavanje također je sigurno. Postotak smrti tijekom biblijskog proučavanja još je manji.

RADI SIGURNOSTI: Idite u crkvu i čitajte Bibliju. **TO VAM MOŽE SAČUVATI ŽIVOT!**

Svaki kralj u kartama predstavlja jednog velikog **kralja iz povijesti:**

Pik:	Kralj David
Tref:	Aleksandar Veliki
Srce:	Karlo Veliki
Karo:	Julije Cezar

Biblija sadrži otprilike 3 milijuna slova, raspoređenih u više od tisuću poglavlja.

Za čitanje Starog zavjeta treba otprilike 38 sati, a za Novi zavjet 11 sati. Kada bismo čitali glasno, uobičajenom brzinom govora, trebalo bi nam 70 sati i 40 minuta za čitanje cijele Biblije.

www.susret.net

www.redovnistvo.hr

www.redovnistvo.ba

Facebook: Susret Zovem te

urednistvo@susret.net

